

[Socialministeren.]

efter forsorgsloven er betinget af trang, vil det sige, at personer, for hvem vedkommende hjælpemiddel ikke har nogen erhvervsmæssig betydning, selv har været henvist til at bekoste dettes anskaffelse og vedligeholdelse.

Ud fra den betragtning, at det må anses for rimeligt, at invalideforsikrede personer får hjælp gennem forsikringen til dækning af særlige af invaliditeten flydende udgifter — en betragtning, der også ligger bag forslaget om indførelse af det forømtalte plejetillæg samt den særlige ydelse til ikke-invaliderentemottagere —, foreslås det derfor, at der principielt af invalideforsikringsfonden skal kunne ydes hjælp, selvom det pågældende hjælpemiddel ikke har nogen påviselig erhvervsmæssig betydning for ansøgeren.

Med hensyn til hjælp til kur og pleje, som ligeledes kan ydes af invalideforsikringsfonden, når hjælpen har erhvervsmæssig betydning, foreslås der ikke nogen ændring i de gældende regler. Dette beror tildels på, at det rent lægelige behov for hjælp af denne art ofte vil være vanskeligere at erkende end trangen til et eller andet håndgribeligt hjælpemiddel, og endvidere vil det måske blive taget under overvejelse, om hjælp til ydelse af denne art ikke mere hensigtsmæssigt vil kunne henlægges til sygekasserne.

Jeg vil gerne i denne forbindelse hende det høje tings opmærksomhed på, at der under behandlingen i folketinget også er foretaget en ændring i det oprindelige forslag til ny § 60, stk. 10. Da det måtte anses for formålstjenligt, at også kommunernes organisationer og sygekassernes centralorganisationer bliver taget med på råd, forinden der fastsættes regler om, i hvilket omfang de sociale udvalg, sygekasserne m. v. skal medvirke ved gennemførelsen af bestemmelserne i § 60, stillede jeg et ændringsforslag, hvorefter der forud for de pågældende reglers fastsættelse også skulle indhentes en udtalelse fra disse organisationer. Dette ændringsforslag blev vedtaget af tinget og indgår i det nu foreliggende forslag.

Jeg skal endelig gøre nogle bemærkninger angående den del af lovforslaget, som ikke bygger på embedsmandsudvalgets betænkning. Det drejer sig, som jeg tidligere har nævnt, om de foreslåede ændringer af § 56, stk. 2 og 5, ændringen af § 57 samt ændringen af § 60, stk. 6. Jeg skal indskrænke mig til at omtale forslaget til ændring af § 57, idet jeg med hensyn til

de øvrige forslag, der er af mindre betydning og tildels af mere teknisk beskaffenhed, skal henvise til bemærkningerne til de pågældende bestemmelser.

Efter den nugældende § 57 skal en invaliderentemottager ved det fyldte 65. år overgå til at oppebære aldersrente, og renten skal derefter i det hele ydes efter aldersrentereglerne bortset fra, at der fortsat tages hensyn til de særlige tillæg, han har oppebåret sammen med invaliderenten. Fra dette tidspunkt bortfalder herefter muligheden for at anvende de mere gunstige fradragsregler, som gælder ved beregning af invaliderente, og endvidere anvendes herefter bestemmelsen om, at renten helt bortfalder, når den som følge af fradragsreglerne bliver mindre end $\frac{1}{12}$.

Dette medfører, at mange invaliderentemottagere ved det fyldte 65. år pludselig mister hele den hidtil oppebårne rente. Det drejer sig særlig om kvindelige invaliderentemottagere, hvis mænd har arbejdsindtægter. I reglen står de pågældende uforstående overfor dette rentebortfald, idet deres indtægtsforhold er ganske uforandrede.

Efter den før folkeforsikringsloven gældende ordning bevarede man også efter det tidspunkt, da invaliderenten skulle bortfaldе, en til dennes beløb svarende rente, men blot således at der herefter gjaldt andre refusionsregler.

Da man i sin tid vedtog folkeforsikringsloven, var man inde på, at de uheldige konsekvenser af de ændrede beregningsregler ved overgang fra invalide- til aldersrente kunne afbødes gennem ydelse af et personligt tillæg. Dette kan imidlertid kun ske i de tilfælde, hvor renten nedsættes ved det 65. år, men ikke i de hyppigere tilfælde, hvor renten helt bortfalder.

Da man vanskelig kan se nogen begrundelse for, at de pågældende skal stilles dårligere efter det 65. år, idet behovet for hjælp tværtimod at blive formindsket vel snarere vil blive øget med alderen, foreslås det, at man vender tilbage til en ordning svarende til den, der var gældende før folkeforsikringsloven, altså således at de pågældendes rente fortsat skal beregnes efter de for beregning af invaliderente gældende regler.

Under hensyn til de pågældendes alder samt til, at de formentlig for de flestes vedkommende før eller siden ville være blevet berettiget til aldersrente, har man derimod anset det for naturligt, at renten fra det 65. år konteres og refunderes efter aldersrentereglerne.